

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/304/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312211436
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1312211436.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľky: P. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. W., K. X, zast. Advokátskou kanceláriou B & S Legal s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingová 5, proti odporcovi: Y. Y. G..Y., T. Y. Y., G..Y., IČO: XX XXX XXX, so sídlom T. U., W. XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Sad A. Kmeťa 24, o zaplatenie 4.943,70 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. januára 2013, č.k. 7C 215/2012-69, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 214,53 eur k rukám jej právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uložil súd prvého stupňa odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke istinu vo výške 4.943,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.05.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.06.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.07.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.08.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.09.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.10.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.11.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.12.2010 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.01.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.02.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.03.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne počnúc dňom 16.04.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne počnúc dňom 16.05.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne počnúc dňom 16.06.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne počnúc dňom 16.07.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne počnúc dňom 16.08.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne počnúc dňom 16.09.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne počnúc dňom 16.10.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne počnúc dňom 16.11.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.12.2011 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.01.2012 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania

vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.02.2012 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.03.2012 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.04.2012 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.05.2012 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 16.06.2012 do zaplatenia z istiny 183,1 eur a s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne počnúc dňom 16.07.2012 do zaplatenia z istiny 183,1 eur, a náhradu trov konania vo výške 296,50 eur, spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 857,49 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vykonaním dokazovaním mal preukázané, že účastníci konania uzavreli v zmysle § 842 Obč. zák. dňa 24.07.1995 zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Y. Y., G.“, ktorej predmetom bolo doživotné plnenie odporcom ako povinným v prospech navrhovateľky vo výške 5.516,- Sk mesačne. Dňa 26.10.2009 uplatnil odporca v zmysle § 582 ods. 1 Obč. zák. voči navrhovateľke výpoveď z predmetnej zmluvy z dôvodu, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Platnosť a účinnosť zmluvy mala podľa výpovede odporcu zo dňa 26.10.2009 skončiť ku dňu 31.03.2010, a z tohto dôvodu odporca prestal navrhovateľke poskytovať plnenia z predmetnej zmluvy. Navrhovateľka považovala zmluvu o dôchodku za platnú, a domáhala sa zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom, predstavujúcej neuhradené plnenie odporcom za 27 mesiacov, za obdobie od mája 2010 do júla 2012. Výpoveď zo zmluvy považovala za neplatnú dovodiať tým, že bola daná v rozpore so zákonom.

Súd prvého stupňa sa ako prejudiciálnou otázkou zaoberal platnosťou zmluvy, či ide o zmluvu uzavretú na dobu určitú alebo neurčitú, platnosťou výpovede tejto zmluvy, otázkou jej prípadného zániku pre nemožnosť plnenia v zmysle § 575 ods. 1 Obč. zák. podľa námietok odporcu o nemožnosti plnenia s poukazom na § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, keďže banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty a ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Predmetnú zmluvu považoval za platne uzavretú zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 a nasl. Obč. zák., ktorou vzniklo navrhovateľke doživotné právo na vyplácanie dôchodku, a keďže odporcom daná výpoveď je neplatná, vyslovil, že je podľa zmluvy povinný poskytovať navrhovateľke plnenie. Uviedol, že zmluvou o dôchodku sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na inak určenú dobu neurčitého trvania, kedy je presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Už charakter predmetného právneho vzťahu - zmluvy o dôchodku v zmysle § 842 Obč. zák. svedčí tomu, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas určitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom - lehotou, ktorý má svoj začiatok a koniec t.j. počas štúdií, vdovstva a pod.. Mal za to, že pri predmetnej zmluve je špecifikovaný jasný začiatok vzniknutého právneho vzťahu medzi účastníkmi, t.j. 24.07.1995 a tiež jej jasne špecifikovaný jej koniec t.j. doživotne, teda okamih smrti navrhovateľky. Jedná sa teda o presne určenú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité. Vyhodnotil, že v zmluve je zrozumiteľne a dostatočne určito vyjadrené, že predmetom zmluvy je doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z Podporného dôchodkového fondu Y. Y., G..Y., pričom povinnosť plniť má odporca, právo na plnenie má príjemca, v tomto prípade navrhovateľka. Konštatoval, že v Zmluve je doba poskytovania plnenia z podporného dôchodkového fondu dojednaná tak, že táto je viazaná na konkrétnym dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, z ktorej je možné bez pochybností zistiť, kedy vzťah medzi účastníkmi Zmluvy skončí, bez ohľadu na to že v čase uzavretia Zmluvy účastníci nemali istotu, kedy takto dojednaná doba uplynie. Na základe uvedeného mal za to, že predmetná zmluva (uzavretá na dobu určitú) neodporuje svojim obsahom a účelom zákonu, ani zákon neobchádza, a teda nie je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

Vychádzal z ustanovenia § 582 ods. 1 Obč. zák., ktoré upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, a to jednostranným právnym úkonom - výpoveďou. Keďže odporca výpoveďou zo dňa 26.10.2009 vypovedal navrhovateľke predmetnú zmluvu podľa § 582 Obč. zák., vzhľadom na skutočnosť, že zmluva nebola uzavretá na dobu neurčitú, odporca nemohol zmluvu vypovedať podľa § 582 Obč. zák.. Mal tiež za to, že charakter a účel uzavretej zmluvy, kedy účastníkom

takejto zmluvy je na jednej strane poskytovateľ dôchodku a na druhej strane poberateľ dôchodku, nepredpokladá počas trvania právneho vzťahu do smrti oprávneného jej ukončenie jednou zo zmluvných strán. Na základe takejto zmluvy sa k povinnosti poskytovať plnenie zaviazal odporca dobrovoľne z dôvodu odchodu navrhovateľky do starobného dôchodku. Preto v zmysle § 582 ods. 1 Obč. zák. vyhodnotil výpoveď odporcu predmetnej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Y. Y., G. danú navrhovateľke dňa 26.10.2009, za neplatnú. Uviedol tiež, že výpoveď by bola vzhľadom na charakter a účel zmluvy i v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o námietku odporcu o zániku zo zmluvy vyplývajúceho záväzku pre nemožnosť plnenia v dôsledku rozporu zmluvy so zákonom o bankách, konkrétne s ust. § 27 ods. 8 v nadväznosti na ustanovenie § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách, vyhodnotil ju za účelovú obranu odporcu, keď uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 01.01.2002 v ustanovení § 27 ods. 5 a až od 01.01.2007 v § 27 ods. 8 zák. o bankách, pričom odporca aj po 01.01.2002 navrhovateľke v zmysle zmluvy plnil až do jej vypovedania. Vyslovil, že v danom prípade zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzavretou na strane banky za nápadne nevýhodných podmienok, ktorá by banku zaväzovala na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Vznik Podporného dôchodkového fondu Y. G..Y. a jeho Štatútu bol starostlivo a dlhodobo pripravovaný, v snahe určitého odškodnenia zamestnancov - dôchodcov, ktorí po uzavretí takejto zmluvy na základe dohody nastúpili do starobného dôchodku. Jednalo sa o zamestnanecký benefit pre niektorých zamestnancov, ktorý predstavoval súčasť protihodnoty za hodnoty vytvárané zamestnancami počas trvania pracovného pomeru. Práve zánik pracovného pomeru bol predpokladom vzniku nároku na dôchodok. Dôvodom uzavretia takejto zmluvy o dôchodku môžu byť citové, či morálne pohnútky, za poskytnutý dôchodok sa nemusí poskytnúť protiplnenie. V zmysle čl. II. štatútu bol „Podporný dôchodkový fond“ vytvorený na základe „Podnikovej kolektívnej zmluvy Slovenskej štátnej sporiteľne na rok 1993“, v súlade s nariadením vl. ČSFR č. 577/90 Zb. o finančnom hospodárení štátnych podnikov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by vykonávanie plnenia v zmysle zmluvy o dôchodku bolo v rozpore so zákonom, a teda že plnenie je v zmysle § 575 Obč. zák. nemožné. Aj samotné zaradenie § 27 ods. 8 zákona o bankách do šiestej časti zákona, ktorý nesie označenie „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že citované ustanovenie sa týka podnikania banky a nie iných právnych vzťahov banky vzniknutých napr. na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku. Preto sa nestotožnil ani s argumentáciou odporcu, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč. zák. vzhľadom na § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, ako aj s poukazom na § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou. V tejto súvislosti uviedol, že mu nie je známe, že by odporcovi bola takáto nepovolená činnosť (teda rozpor zmluvy so zákonom) vytknutá v rámci výkonu bankového dohľadu nad jeho činnosťou.

Dospel tak k záveru, že navrhovateľka sa domáhala od odporcu zaplatenia 4.943,70 eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne z jednotlivých dlžných súm od 16.05.2010 do 16.07.2012, na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku na inak určenú dobu neurčitého trvania, ktorá nemohla byť ukončená zo strany odporcu výpoveďou dňa 26.10.2009 v zmysle § 582 Obč. zák., v dôsledku čoho je výpoveď neplatná. Zmluva o dôchodku trvá, a trvá aj povinnosť odporcu v zmysle zmluvy navrhovateľke plniť, preto návrhu vyhovel a zaviazal odporcu k úhrade žalovanej istiny. Ohľadom príslušenstva pohľadávky rozhodol s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Obč. zák., keďže odporca sa s plnením peňažného dlhu dostal do omeškania, a o trovách konania i trovách právneho zastúpenia rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. vzhľadom na plný úspech navrhovateľky v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca, ktorý žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľky zamietnuť. Pre prípad potvrdenia napadnutého rozhodnutia žiadal, aby odvolací súd pripustil dovolanie na vyriešenie právnej otázky, či Zákon o bankách sa vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Obč. zákonníka. Uviedol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď na vec neaplikoval ust. § 119 ods. 3, veta za bodkočiarkou zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré zákonné ustanovenie nepozná žiadne výnimky pri aplikácii, teda neobmedzuje sa napríklad

len na vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností. Právny vzťah účastníkov považoval za vzťah banky a iného subjektu, pretože vznikol po ukončení pracovného pomeru s navrhovateľkou a v zmysle listinného dôkazu, a to Štatútu Podporného dôchodkového fondu Y., slúži dôchodkový fond na podporu stabilizácie pracovníkov banky, došlo k preukázaniu skutočnosti, že vzťah účastníkov je nepochybne vzťahom súvisiacim s organizáciou, riadením a čiastočne podnikaním odporcu ako banky. Podľa neho použité ustanovenie § 27 ods. 8 Zák. o bankách sa vzťahuje na všetky právne vzťahy uzatvárané bankou. Taktiež za nesprávne považoval právne posúdenie veci súdom prvého stupňa pokiaľ ide o jeho názor, že zmluvu o dôchodku možno uzavrieť na dobu určitú. Rozsudok súdu prvého stupňa označil za návod na to, ako právne obísť zákonný zákaz daný bankám ustanovením § 119 ods. 3, veta za bodkočiarkou zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách a ako možno uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok, čo predstavuje riziko pre bezpečné fungovanie bankového systému. Mal za to, že pri aplikovaní ustanovení zákona o bankách jeho záväzok voči navrhovateľke zanikol a keďže sa súd prvého stupňa náležite nevysporiadal s otázkou, prečo sa na daný vzťah nevzťahuje ust. § 27 ods. 8 Zák. o bankách, je jeho postup nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania, spôsobuje nepresvedčivosť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia, a tým nemožnosť účastníka relevantným spôsobom sa k argumentácii súdu vyjadriť, v čom videl odňatie mu práva konať pred súdom.

Navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, nepripustiť dovolanie a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Argumenty odporcu považovala za účelovú obranu, keď odporca sa sám a dobrovoľne rozhodol uzatvorením Zmluvy o dôchodku k opakujúcemu plneniu, na ktoré sa plne spoliehala, keďže jej malo byť poskytované doživotne. Poukázala na to, že charaktere doby trvania zmluvného vzťahu založeného relevantnou zmluvou sa jednoznačne vyjadril ÚS SR v náleze so sp.zn. II. ÚS 26/2012-33. Mala za to, že ak by odporca mal záväzok zo zmluvy preň vyplývajúci za zaniknutý pre jeho objektívnu nemožnosť plnenia, nebolo potrebné zmluvný vzťah končiť výpoveďou. Za nesprávny považovala názor odporcu o tom, že ustanovením § 119 ods. 3 zák. o bankách sa mali na mysli aj činnosti banky iné než bankové a podnikateľské, pretože ani uvedený zákon nemôže prikazovať bankám, ako majú naložiť so ziskom ako vlastníctvom banky. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považovala za splňajúce všetky zákonné obsahové náležitosti dané v ust. § 157 ods. 1,2 OSP.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 1 O.s.p. prejednal vec v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní predloženého spisu a napadnutého rozhodnutia konštatuje, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľky, ako aj na opodstatnenosť tvrdení odporcu, ktoré uvádzal na svoju obranu, výsledky dokazovania zhodnotil v súlade s § 132 O.s.p., dospel k správny skutkovým záverom, a na ich základe potom vyvodil vo veci samej aj správny právny záver o neplatnosti výpovede a o povinnosti odporcu vyplatiť navrhovateľke plnenia z Podporného dôchodkového fondu. Na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka, tieto aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu návrhu aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentami a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odporca v odvolaní v podstatnej časti len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa. S týmito sa však súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal, vysvetlil, prečo na ne neprihliadol a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti, vyplývajúce z vykonaného dokazovania, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Jeho rozhodnutie preto možno považovať za dostatočne presvedčivé. Odvolací súd preto považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za

správne, osvojuje si ich v celom rozsahu, a v podrobnostiach na ne odkazuje. Obsah odvolania odporcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov.

Odvolací súd sa pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia zaoberal najskôr otázkou, či zmluva o dôchodku uzavretá podľa § 842 Obč. zák. zakladajúca právo na plnenie doživotne je zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú, keďže ide o otázku zásadnú pre rozhodnutie danej veci. V zmysle § 842 Obč. zák. sa na základe zmluvy o dôchodku niekomu doživotne alebo na inak obmedzenú dobu neurčitého trvania zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku. Ide o zmluvu uzavretú aspoň medzi dvoma osobami, právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým konkrétnym vopred vymedzeným časom trvania, k uzavretiu takejto zmluvy sa nevyžaduje žiaden dôvod alebo motív, preto dôvodom môže byť, napr. i skutočnosť, že sa niekto môže cítiť byť zaviazaný druhému pomáhať alebo poskytovať dôchodok ako protiplnenie z nejakého iného právneho úkonu. Doživotne určená doba trvania zmluvy o dôchodku je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania, je teda len konkrétnym vyjadrením inak určenej doby neurčitého trvania. Podstatou uzatvorenej Zmluvy o dôchodku je záväzok jednej zmluvnej strany (odporcu) poskytovať plnenie druhej zmluvnej strane (navrhovateľke) počas trvania zmluvy. Vymedzenie trvania tejto zmluvy je dané pojmom „na doživotie“. Zmyslom takejto právnej úpravy je poskytovať osobe z takejto zmluvy oprávnenej záruku plnenia zo strany osoby povinnej na obdobie doživotia oprávnenej osoby. Občiansky zákonník nepripúšťa možnosť vypovedania zmluvy o dôchodku, pretože by to bolo v rozpore so zmyslom a účelom špeciálnej právnej úpravy o dôchodku, ktorej podstatou je istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe. Ak by súd pripustil možnosť ukončenia zmluvy jednostrannou výpoveďou zo strany odporcu, aplikoval by ust. § 842 a § 582 Obč. zák. ústavne nekomfortným spôsobom, čo by znamenalo porušenie základného práva účastníka na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Tento záver vyplýva z Nálezu ÚS SR II. ÚS 26/2012-33 a odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s právnym názorom ÚS SR. S prihliadnutím na skutkové zistenia súdu prvého stupňa majúce oporu vo vykonanom dokazovaní je potom vo vzťahu k uplatnenému nároku správny jeho záver, že medzi účastníkmi bola uzatvorená Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu, ktorá je svojím charakterom zmluvou o dôchodku uzavretou na dobu určitú neurčitého trvania - do doživotia. Výpoveď z označenej zmluvy o dôchodku je v rozpore so zákonom a ako právny úkon je neplatná v zmysle § 39 Obč. zák.. Zmluvné strany sú povinné si podľa uzavretej zmluvy aj naďalej poskytovať plnenia.

Vzhľadom na obsah odvolania sa odvolací súd zaoberal aj posúdením, či súd prvého stupňa svojím postupom neodňal odvolateľovi možnosť konať pred súdom, keď odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný postup súdu priechiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania. Vo vzťahu k odvolateľom namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd poznamenáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú podľa jeho názoru pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). V danom prípade prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil, z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd má za to, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s už uvádzaným č. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu ako celok spĺňa náležitosti zákonného odôvodnenia, keď za porušenie základného práva zaručeného č. 46 Ústavy SR nemožno považovať tú skutočnosť, že prvostupňový súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu. Z obsahu spisu vyplýva dostatočné zaoberanie sa námietkami odporcu majúcimi pre vec podstatný význam a taktiež dostatočné právne a skutkové vypořádanie sa s nimi.

Čo sa týka námietok odporcu v podanom odvolaní ako v i v priebehu prvostupňového konania, že predmetná zmluva bola uzatvorená v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, v tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý sa touto námietkou odporcu dostatočne zaoberal a i odvolací súd je toho názoru, že ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou, t.j. interných vecí banky ako bývalého zamestnávateľa a zamestnanca. O účelovosti obrany svedčí tá skutočnosť, že uvedená právna úprava bola zavedená po uzavretí zmluvy a napriek tomu odporca z nej plnil i po tejto právnej úprave až do jej vypovedania. V danom prípade obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie plnenia na zabezpečenie životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. Nešlo teda o podnikateľský vzťah banky a klienta, ale o vzťah vnútrozamestnanecký. Navrhovateľka bola dlhoročným zamestnancom odporcu, celý svoj aktívny pracovný život svojou každodennou prácou prispela k súčasnému postaveniu odporcu na bankovom trhu. Túto skutočnosť nemožno prehliadnuť pri posudzovaní rozporu výpovede zmluvy s dobrými mravmi. Odporca neuzatváral zmluvu s navrhovateľkou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ale zo strany odporcu išlo o činnosť spadajúcu pod personálnu a sociálnu agendu.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené právne závery odvolací súd nepovažoval za potrebné pripustiť dovolanie na posúdenie právnej otázky, či sa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a zmene a doplnení niektorých zákonov vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Obč. zák., pretože v danej veci sa nejedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec.

Na základe uvedeného po prihliadnutí i na správnosť záverov súdu prvého stupňa vo výroku o priznaní príslušenstva podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení a o náhrade trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania navrhovateľkou, ako i o náhrade trov právneho zastúpenia podľa § 142 ods. 1 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.sp. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľka mala v odvolacom konaní plný úspech, a preto jej odvolací súd priznal náhradu trov konania v sume 214,53 eur, predstavujúcu trovy právneho zastúpenia vyčíslené v zmysle vyhl. 655/2004 Z.z. za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 21.05.2013, vo výške tarifnej odmeny 205,16 eur zvýšenej o 20% DPH, 1 x režijný paušál 9,37 eur zvýšený o 20% DPH, spolu 214,53 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.